

**NERVE
SCAPE
IX**

***Shoplifter /
Hrafnhildur
Arnardóttir***

NERVESCAPE IX

Shoplifter / Hrafnhildur Arnardóttir

Nordatlantens Brygge / The North Atlantic House

28.08.2021 – 02.01.2022

- 04** ***Karin Elsbudóttir***
Forord / Preface
- 08** ***Heiðar Kári Rannversson***
Velkommen i Nervescape IX
Welcome to Nervescape IX
- 22** ***Interview med / with***
Hrafnhildur Arnardóttir /
Shoplifter
Bizar realisme, nervelandskab
og en frisure til Nordatlantens
Brygge
Outlandish reality, nervescape
and a hairdo for The North
Atlantic House
- 48** ***Markús Þór Andrússon***
Forfængelighed, besættelse
og kærligheden til det skønne
- om kunstneren Hrafnhildur
Arnardóttir / Shoplifter
Vanity, Obsession and
Love for Beauty - about the
artist Hrafnhildur Arnardóttir /
Shoplifter

DK Store relieffer af menneskehår på væggen og en monumental hårsulptur – det var mit første møde med kunstneren Hrafnhildur Arnardóttir, alias Shoplifter, i Hafnarhús, Listasafn Reykjavíkur i 2006. Hun udstillede sammen med andre unge lovende kunstnere under titlen *Pakkhús Postulanna*. Lange tykke fletninger, små sirlige fletninger, snoninger og hårformationer fantasifuldt samlet i vilde overraskende installationer. En fin lille broche af hår indfattet i guld gik i arv i generationer i min mors familie og kom på museum. Den dukkede op for mit indre blik. Følelsen af håret på museum, det eneste dyrebare minde fra en elsket, en slægtning. På en gang nært og intimt og samtidig fjernt og uforgængeligt.

Det var på mode i Danmark i det bedre borgerskab i 1800-tallet, og på Færøerne og Island, med de delikate hårsmykker, som minder om broderier. Så betagende og samtidig så urovækkende. Håret har vokset på et levende menneske. Håret tilhører os, når det sidder på hovedet. Afklippet lander det et uafklaret sted. Et objekt kalder man det. Hårsmykket minder om relikviet og om amuletten, som også findes i Grønland. Det har magien, som stadig lever i os. Os, naturvidenskabeligt tænkende oplyste væsener.

Shoplifter har siden skiftet det naturfarvede menneskehår ud med overvældende mængder af kunstigt hår i alle farver. Det er en stærk og sanselig oplevelse at komme ind i hendes farvestrålende pelsunivers, som man bl.a. kunne opleve det på Venedig Biennalen i 2019. Det giver en følelse af frihed, af plads til at folde sig ud, at optræde i mange farver, mentalt at løsne stramme fletninger. Det giver samtidig en foruroligende følelse af, at plastik er blevet en naturlig del af verden og mennesket.

Pandemien har gjort, at vi har måttet kontrollere vores kroppe, lægge afstand til andre, holde sammen på os selv. Det kommer vi til at gøre en rum tid endnu. Kunsten fortæller os, at det ikke altid er sådan, og at fysisk påholdenhed ikke er det samme som mental påholdenhed. Kunsten går over grænser, den kommer tæt på os. I mødet med kunsten slår vi håret ud, lukker glæden ind og drømmer i farver.

Siden jeg så Shoplifters værker første gang, har jeg haft et stort ønske om at vise hende i vores gamle pakhus. Da vi for snart tre år siden fik en aftale med hende, gik min drøm i opfyldelse. Men drømmen blev en overgang fanget i pandemien. Derfor er glæden også dobbelt stor i dag, hvor vi kan åbne dørene til *Nervescape IX* og ønske husets gæster velkommen.

Karin Elsbudóttir
Direktør, Nordatlantens Brygge

UK Huge reliefs of human hair on the wall and a monumental hair sculpture. That was my first encounter with the work of the artist Hrafnhildur Arnardóttir, alias Shoplifter. It was in 2006 at Reykjavík Art Museum, where she was exhibiting with other promising young artists in the show *Pakkhús Postulanna*. Long, thick plaits of hair, small, neat braids of hair, and coiling hair formations merging in astonishing installations. A fine, small brooch of hair set in gold was passed down generations of my mother's family before arriving at a museum. I could picture it clearly. The feeling of the hair in the museum, the last precious memento of a loved one. Personal and intimate, yet detached and unperishable.

These delicate pieces of hair jewellery reminiscent of embroidery were fashionable among the upper classes of the 19th century in Denmark, as well as on the Faroe Islands and in Iceland. They are moving, yet also disturbing. This is hair that once grew on a living human being. The hair on our heads belongs to us as long as it is there, but once cut off it lands in an indeterminate place of abjection. A piece of hair jewellery also recalls relics and the kind of amulet found in Greenland. There is still a sense of magic that lives inside us, intelligent, scientific and rational beings that we are.

Since then Shoplifter has replaced the natural colours of human hair with staggering amounts of synthetic hair in every imaginable colour. Entering her vivid, multicoloured world of fur is a powerful sensory experience people could also enjoy at the 2019 Venice Biennale. Her works give us a feeling of freedom, the space to let go – to perform in many colours and loosen our tight plaits. They are also a disturbing reminder of the extent to which plastic has become a natural part of the world and our lives.

During the pandemic we have had to control our bodies, keep our distance, keep a grip on ourselves. And we will probably have to do so for some time yet. Art reminds us that things are not always like this, and that physical restraints do not have to be mental constraints. Art transgresses boundaries, comes close to us. In our encounter with art we can let our hair down, allow ourselves to be suffused with joy, and dream in colour.

I have wanted to make an exhibition with Shoplifter in our old dockside warehouse since the very first time I saw the artist's work. A dream that came true when we agreed on dates for the exhibition almost three years ago. That dream was trapped in the pandemic for a while, but that only makes us twice as delighted to be able to finally open our doors and welcome visitors to *Nervescape IX*.

Karin Elsbudóttir
Director, The North Atlantic House

Velkommen i *Nervescape IX*

Welcome to *Nervescape IX*

DK I de sidste 20 år har Shoplifter forfinet sin formsans ved at skabe skulpturelle installationer af naturligt og syntetisk hår. Udstillingen på Nordatlantens Brygge er den 9. version af kunstnerens serie af store, stedsspecifikke værker med titlen *Nervescape*, som har været vist over hele verden i det seneste årti. Værket består udelukkende af farverigt syntetisk hår, Shoplifters foretrukne kunstneriske materiale, som hun genbruger i hver installation. På Nordatlantens Brygge kan værket opleves i rumlige konfigurationer, som er nøje tilpasset de unikke udstillingslokaler i dette pakhus fra det 18. århundrede.

Kunstværket må gerne berøres! Ligesom Shoplifters tidligere installationer er *Nervescape IX* et univers, man kan blive omsluttet af. Det farverige værk er ikke kun beregnet til at blive oplevet med synssansen; hele installationen kan fornemmes med kroppen, når man bevæger sig gennem udstillingens to etager. Værket er inspireret af kunstnerens interesse for neurovidenskab og hjerneforskning, idet de sammenfildrede bundter af hår ligner nervecellernes organiske struktur. Men installationen påvirker også nervesystemet på mere direkte måder. Med de klare farver og den bløde tekstur udløser den en stærk

UK For the last two decades, Shoplifter has refined her sense of form by creating sculptural installations with natural and, more recently, synthetic hair. The exhibition at the North Atlantic House is the 9th iteration in the artist's series of large-scale site-specific work called *Nervescape*, exhibited internationally in the past decade. The work is constructed entirely out of multi-coloured synthetic hair, Shoplifter's preferred artistic material, which she re-uses for each installation. Here the work can be experienced in spatial configurations that pay close attention to the unique exhibition spaces of this 18th-century warehouse.

Please touch the artwork! Like Shoplifter's previous installments, *Nervescape IX* is an immersive universe. The brightly coloured work is not only created for the sense of sight, as all of the installation can be freely touched and experienced with the whole body as you move through the two floors of the exhibition. The work is inspired by the artist's interest in neuroscience and brain research, as the tangles of hair resemble the organic structure of nerve cells. Even so, the installation also impacts the nervous system in direct ways. Through vibrant colours and

Som en larmende men smuk, forvrænget, glitrende guitarakkord i en shoegaze-sang spiller Arnardóttirs værk med forstærket skønhed ... og det er præcis, hvad vi mennesker behøver, i en tid med voksende økologisk bevidsthed

Like a loud but beautiful distorted, glittering guitar chord in a shoegaze song, Arnardóttir's work plays with amplified beauty... and this is exactly what we humans need at a moment of expanding ecological awareness

reaktion i beskuerens synapser, som stimulerer både kroppen og hjernen.

For Shoplifter er hår den oprindelige kreative fiber, den tråd, som binder mennesker sammen, men som også får dem til at træde frem som individer. Via denne fællestråd har kunstneren lige fra starten af sin karriere været i stand til at bevæge sig mellem parallelle universer: kunst, mode og design. I Shoplifters omfattende oeuvre kan man finde en fascination af popkulturen så vel som en beundring for folkekunst, vævet sammen med en god portion humor, som spiller en vigtig, men diskret rolle i hendes arbejde.

Selv om det ligger langt fra broderi, hækling eller strik, kalder kunstneren ofte sit arbejde for "macho-tekstil". I *Nervescape IX* fortæller både materialet og selve installationens størrelse om den masseproduktion og den forbrugersisme, som har formet det moderne liv. Men værket vidner også om den unikke teknik, som Shoplifter bruger til at lave syntetiske hårextensions om til sanselige kunstværker. I den forstand kan hendes arbejde placeres inden for en lang tradition, helt tilbage til 1600-tallet, for tekstil- og hårarbejde (kunst og smykker lavet af menneskehår), en historie, som er blevet defineret som kvindelig og ofte betragtet som ubetydelig inden for kunsthistorien. Shoplifters kunst er håndarbejde med en punk-attitude udført med en masse hår og en stor hæftepistol.

Nervescape IX er inspireret af landskabet i Shoplifters hjemland, Island, med dets gulte landstrækninger og mosdækkede lavamarker såvel som af overfloden, mangfoldigheden og popkulturen i New York, hvor hun har valgt at bo. Som mange andre, der er rejst ud for at leve i et andet land, har Shoplifter bragt Islands landskab med sig, da hun flyttede til USA for over 25 år siden. Her er disse erindringer tilsyneladende kommet til udtryk gennem den amerikanske fantasi, hvor

soft texture, it triggers a powerful reaction in your synapses, stimulating the body and the brain.

For Shoplifter, hair is the original creative fiber, the thread that binds human beings together, but also that which makes them stand out as individuals. Through this common thread, the artist has from the start of her career been able to move between the parallel universes of art, fashion and design. In Shoplifter's oeuvre, you can find a fascination with pop culture as well as an admiration for folk art, woven together with a good amount of humour that plays an important, yet subtle, role in her work.

Although a long way from embroidery, crochet or knitting, the artist often refers to her work as "Macho Textile". In *Nervescape IX*, the material and sheer size of the installation speaks of the mass production and consumerism that have shaped modern life. However, what can also be seen in the work is the unique technique that Shoplifter uses to manipulate synthetic hair extensions into multi-sensory works of art. As such, her work can be situated within a long tradition of textiles and hairwork (art and jewellery dating as early as the 1600's made from human hair), a history that has been gendered feminine and often deemed unimportant in art history. Shoplifter's art takes a punk attitude towards handicraft made with a whole lot of hair, wielding a big staple gun.

Nervescape IX is inspired by the landscape of Shoplifter's home country, Iceland, with its barren land formations and moss-covered lava fields as well as the abundance, diversity and pop culture of her chosen home in New York City. Like many of those who have moved abroad to live in another country, Shoplifter has carried the landscape of Iceland with her since moving to the U.S. more than twenty-five years ago. Here these memories seem to have

Nervescape IX - stuen / ground floor

Nervescape IX - 1. sal / 1st floor

idéer bliver præfabrikerede, farverige og plastiske. Installationen er et hypernaturligt univers, som både er beroligende og foruroligende, og hvor det naturlige og det kunstige er flettet sammen.

“Som en larmende men smuk, forvrænget, glitrende guitarakkord i en shoegaze-sang spiller Arnardóttirs værk med forstærket skønhed ... og det er præcis, hvad vi mennesker behøver, i en tid med voksende økologisk bevidsthed.” (Timothy Morton, *Materiality*, fra *Chromo Sapiens Limited Edition Catalogue*, karlssonwilker inc, 2019)

I *Nervescape IX* forstærker Shoplifter skønheden gennem et kompliceret spil mellem detaljerede konfigurationer af syntetisk materiale og den måde, de besøgende bevæger sig gennem udstillingsrummet på. Men værket er ikke udelukkende beregnet til at give æstetisk nydelse, det kan også styrke vores økologiske bevidsthed. Ved at gå ind i installationen kan man nemlig ikke alene blive opmærksom på sin egen sansning og fysiske størrelse, men også blive bevidst om det mangeartede stof, som virkeligheden består af, og om, hvordan mennesker og ting er dybt forbundet her i verden.

H.K. Rannversson
Udstillingschef, Nordatlantens Brygge

found an outlet through the freshness of American imagination, where ideas become pre-fabricated, bright and plastic. The installation is a hyper-natural universe, both soothing and disconcerting, where the natural and the artificial are entwined.

“Like a loud but beautiful distorted, glittering guitar chord in a shoegaze song, Arnardóttir’s work plays with amplified beauty... and this is exactly what we humans need at a moment of expanding ecological awareness.” (Timothy Morton, *Materiality*, from *Chromo Sapiens Limited Edition Catalogue*, karlssonwilker inc, 2019)

In *Nervescape IX*, Shoplifter amplifies beauty through an intricate play between detailed configurations of synthetic material and the visitors engaging with the work. Still, the work is not only created for aesthetic pleasure, it can also raise our ecological awareness. By entering the installation, you might not only become aware of your own perception and physical scale, but become conscious of the multifaceted fabric that makes up reality, and how humans and things are deeply entangled in the world.

H.K. Rannversson
Head of exhibitions, North Atlantic House

Biografi

Shoplifter / Hrafnhildur Arnardóttir er født i Island i 1969. Efter at have været bosat i New York siden midt i 90'erne er hun nu flyttet tilbage til Island. I New York var hendes islandske navn svært at udtale for mange, og da det en dag blev fejlopfattet som 'Shoplifter', besluttede hun at bruge dette, hvilket stemmer fint overens med den humor, der gennemtrænger hendes værker.

I de sidste 20 år har Shoplifter udforsket brugen af og de symbolske egenskaber ved hår, både syntetisk og naturligt, og dets kunstneriske potentiale. Hendes værker består hovedsagelig af skulpturer, vægmalerier og installationer, som bevæger sig ubesværet mellem kunst, mode og design. Hun har udstillet mange steder i Europa og USA, og i 2019 repræsenterede hun Island ved den 58. Biennale i Venedig.

***Nervescape IX* er kunstnerens første separatudstilling i Danmark.**

Bio

Shoplifter / Hrafnhildur Arnardóttir was born in Iceland in 1969 and has been based in New York since the mid 90s. Her Icelandic name proved difficult for many foreigners to pronounce, and when her name one day was misheard as 'Shoplifter' she decided to use it – much in line with the humour reflected in her work.

For the past two decades, Shoplifter has explored the use and symbolism of hair, both synthetic and natural, and its artistic potential. Her body of work largely consists of sculptures, wall murals and installations that effortlessly move between art, fashion and design. She has been widely exhibited in Europe and the U.S. In 2019, she represented Iceland at the 58th Venice Biennale.

***Nervescape IX* marks the first solo presentation of the artist in Denmark.**

Bizar realisme, nervelandskab og en frisure til Nordatlantens Brygge

Outlandish reality, nervescape and a hairdo for The North Atlantic House

Interview med Hrafnhildur Arnardóttir / Shoplifter af Heiðar Kári Rannversson

Heiðar Første oplagte spørgsmål må være, hvorfor og hvornår du besluttede dig for at arbejde med hår som kunstnerisk medie?

Shoplifter Jeg var masterstuderende i New York og drev tit rundt for at lede efter materialer og spændende ting i genbrugsbutikker og den slags forretninger, hvor alt koster 1 dollar. Jeg var fascineret af absurditeten i, hvad vi mennesker finder på at masseproducere, og jeg købte en pakke hårextentions. På det tidspunkt lavede jeg portrætter af min familie med tuschpenne i forskellige farver, og da jeg tegnede håret, gik det op for mig, at hår er ligesom en linje på et stykke papir, så jeg begyndte at bruge extensions i stedet for tusch.

Som kunstner arbejder ens hjerne ofte underbevidst, når det handler om at træffe valg, og det er senere gået op for mig, at jeg havde en erindringsblomst, som jeg fandt, da jeg var 17 år, og min bedstemor havde fletninger. Jeg tror, at bestemte hændelser i livet, og ting, man har været omgivet af, senere popper op som interessefelter. Jeg forestiller mig, at trådene

Interview with Hrafnhildur Arnardóttir / Shoplifter by Heiðar Kári Rannversson

Heiðar What everybody wants to know – why and when did you decide to work with hair as a creative medium?

Shoplifter I was studying for my masters, I'd be roaming around New York, looking for different materials – things that excite me. Going to dollar shops and all kinds of second-hand stores. I'm kind of mesmerised by the absurdity of what we humans mass-produce, and I bought a package of hair extensions. I was doing portraits of my relatives at that time in colour markers and when drawing the hair, I realised that the hair is just like a line on a paper, and I started using hair extensions instead of the colour markers.

As an artist, often your mind is working on a subconscious level when it comes to choices, and I've since then realised that I had a memory flower that I found when I was 17, and my grandmother had braids. I believe that things that took place in your life, things that have surrounded you, they pop up as fields of interest. I think that it goes way back,

Hrafnhildur Arnardóttir / Shoplifter (photo: Aldis Pálsdóttir)

går langt tilbage i tiden, men jeg havde ikke tænkt på at bruge hår som det primære kunstneriske materiale, før jeg lavede en performance, hvor jeg kaldte mig selv for “menneskehårsbilledhuggeren” og arbejdede med folks hår, som jeg satte på forskellige måder, ligesom jeg og mine venner havde gjort, da vi var teenagere.

Det kom til at handle om forfængelighed og menneskers kreativitet og opfindsomhed, når det drejer sig om at tæmme deres hår, især i sort amerikansk kultur, og om de lange, ærbare fletninger, der traditionelt har hængt ned ad ryggen på kvinderne i den islandske nationaldragt. I New York blandede jeg nye og gamle rødder. Jeg brugte syntetisk hår til de her værker, som jeg kaldte for *Left Brain*, *Right Brain*, og det resulterede i, at Björk spurgte, om jeg ville lave en hårmaske til hendes album *Medúlla*.

For mig virkede det naturligt at arbejde med hår, fordi jeg har været vant til at lave håndarbejde, sy og strikke, og fordi jeg voksede op med 1970'ernes billedtæpper og hele den nordiske tekstiltradition, som jeg har stor beundring og respekt for. Men jeg betragtede ikke mine værker som tekstilværker, før jeg blev inviteret til at medvirke i en kurateret tekstiludstilling på Kjarvalsstaðir i Reykjavík. Da gik det op for mig: Hey, jeg er tekstilkunstner. Jeg blev samtidig klar over, at vi er fyldt med en masse fordomme, der gør, at vi ser ned på kvindelig kreativitet og brugen af tekstiler. Jeg måtte tage afstand fra min egen forforståelse og kritiske holdning, for jeg følte, at den indstilling var tillært. Så jeg besluttede at omfavne materialet. Og nu er mit arbejde rimelig vovet og handler ikke nødvendigvis om hår, men om farver og tredimensionelt maleri. Hår er blevet et medie, som jeg er fuldkommen fortrolig med, og som alligevel bliver ved at inspirere mig.

■ Jeg husker et af dine tidlige værker, den fotografiske serie *Ponytail Panorama*. For mig indkapsler det mange af de træk, der på en eller anden måde karakteriserer din praksis. Det er et konceptuelt værk,

but I never thought about it as an art material until I did performances where I'd call myself “the human hair sculptress”, with people's heads, doing hair and hairstyles like me and my friends did to ourselves when we were teenagers.

It came to be about vanity and ingenuity of human creativity as regards taming their own hair, especially in black culture, and honourable braids like the infinity braid on the back of the women in the national costume in Iceland. Both old roots and new roots that I was mixing in New York. I used synthetic hair for these pieces called *Left Brain*, *Right Brain*, and that led to Björk inviting me to do a mask made of hair for the *Medúlla* album.

Hair became a natural fibre for me to work with because of my background in sewing, knitting and handicraft, growing up with 70s tapestries and just this overall Nordic textile heritage, which I have great respect and admiration for. I never thought of my work as textile until I was curated into a textile show at Kjarvalsstaðir. Then I realised: Oh yeah, I'm a textile artist. I also realised that a lot of prejudices are installed in you to look down upon female creativity when it comes to textiles. I was totally in disagreement with my own preconceptions and negative approach, I felt it was like learned behaviour. I decided to embrace it. And now it's kind of bold and not necessarily about hair, it's about colour, it's about three-dimensional painting. It's become this medium that I'm so comfortable with and it's so inspiring still.

■ I remember an early work of yours, the photograph series *Ponytail Panorama*. For me it encapsulates many of the traits that form your practice somehow. It's a conceptual work dealing with the concept of hair and there's also a lot of humour in that work.

■ Over two, three years, I had been collecting these snapshots that I took of men with ponytails – because

Nervescape IX - stuen / ground floor

der beskæftiger sig med konceptet hår, og der er også meget humor i værket.

s Gennem to-tre år samlede jeg på snapshots, som jeg tog af mænd med hestehaler – på grund af mine fordomme, for jeg syntes, det var så lamt. Det er nærmest, som om jeg forsøger at kurere mig selv for fordomme ved at tvinge mig selv til at stirre på noget, som jeg synes er grimt, indtil jeg begynder at skifte mening. Sådan er det også med farver, eller ting, jeg ser i genbrugsbutikker, som umiddelbart virker frastødende, men hvor jeg opdager et vist potentiale. De holder op med at være uønskede og bliver skønne i en eller anden forstand.

Ponytail Panorama var en form for skjult performance. Jeg besøgte forskellige lydmesse, og de fleste af fyrene havde hestehaler. Der er næsten kun fyre på den slags messe, lydnørder og roadies. Det er en skøn nichebranche, som har alle de her fanatikere bag kulisserne, der dyrker gear med en masse knapper på. Der findes så mange særlige brancher, som nærmest bliver til stammesamfund. For mig var hestehalerne en slags kendetegn for mændenes stammetilhørsforhold. Det udspringer af rock and roll, headbanging og alt det der, men hestehalerne afspejler også dramaet i at blive skaldet på toppen og få langt hår andre steder. De forskellige hestehaler kom til at fremstå meget skulpturelle for mig. Desuden blev jeg klar over, hvor omhyggelige beslutninger der faktisk ligger bag vores valg af udseende, og hvad vi gerne vil signalere; nemlig at vi ønsker at tilhøre en gruppe eller en stamme.

h Det er interessant, hvor fremtrædende hår er i vores kultur. I Danmark har jeg, under pandemien, bemærket, at hår og frisører pludselig kom til at spille en stor rolle. Det føltes næsten symbolsk. Frisørerne var lukkede, og ingen kunne blive klippet. De var nogle af de første, der fik lov at åbne igen, fordi alle havde brug for at blive klippet.

of my prejudice, I thought it was so lame. It's almost like I'm healing my prejudice, I challenge myself to stare at things that I find ugly until I start changing my mind. Also, with colours or things that I see in second-hand stores that are disgusting and I'm like there's a potential for this, somehow. It'll not be negative and will become beautiful in some way.

Ponytail Panorama was a kind of secret performance of mine. I was at these audio conventions, and most of the guys had these ponytails. There are mainly only guys at these audio conventions, audio geeks and roadies, it's such a beautiful niche industry, all of these behind-the-scenes fanatics, just having a lot of stuff with a lot of knobs on it. There are just so many specific industries that become like a tribe. For me, the ponytails were like a signature tribal. It's almost like – you know it's from rock and roll, headbanging and all of that, but it's also about the drama about becoming bald, where your hair grows long in other places. The different ponytails became very sculptural to me. Also, just realising how much care and decision making goes into choosing how we look and what information we want to send with this. And the information that we're signalling is that we want to be a certain crowd or tribe.

h It's interesting how present hair is in our culture. From Denmark I noticed that during the pandemic, suddenly hair and hairdressers started to play a big part. It almost felt metaphorical. They were closed and nobody could get a haircut, and they were one of the first businesses that opened again, because everybody needed a haircut.

s Exactly, taming your hair is a huge part of your hygiene, your self-care. Because that's something that can get out of control and because this is the frame around you, or the crown jewel of your face, your

s Præcis, det at have styr på sit hår er en vigtig del af den personlige hygiejne og pleje, for håret kan vokse vildt og ustyrligt. Desuden indrammer det ansigtet og er en slags kronjuvel, ens vigtigste karakteristika. Når vi er ulykkelige eller ude af sync, kan vi føle, at vores hår ikke er, som vi gerne vil have det. Det bliver en besættelse, behovet for at forbedre hårsituationen. Mange gange klipper folk deres hår, når de ønsker at skabe en følelsesmæssig forandring eller ny retning i livet. Vi er psykisk forbundne med vores hår. Det er bare så stor en del af, hvem vi er, og føles virkelig voldsomt, hvis vi taber det. På den anden side fjerner vi hår under armene eller på benene. Det er, som om vi prøver at tæmme bæstet, som håret repræsenterer.

h Det komiske ved situationen var, at her fulgte alle med i nyhederne hver dag og så politikerne få dårligere og dårligere hårdage. De viste på den måde, at vi alle var i samme båd, at de heller ikke kunne komme til frisøren, fordi alt var lukket ned.

s Det er lidt sådan en Robinson Crusoe-ting, man bliver bare mere og mere dyrisk. Hår repræsenterer tid, fordi det gror. Samtidig består det af døde hudceller, som gror ud, så håret er altså ikke levende. Gennem årene er jeg kun blevet mere og mere fascineret af alle dets aspekter. Soldater får klippet håret kort for at undgå lus, men måske også for at opnå en slags monotoni, der gør alle ens og fjerner mangfoldighed eller forskelligheder. Det siges, at oprindelige amerikanere blev hvervet til militæret, fordi de var utrolig dygtige sporfindere. De var i stand til at opdage, hvis fjenden var i nærheden, lang tid før alle andre. Men deres hår skulle klippes helt kort, når de blev en del af hæren, og der skete det mystiske, at mange af dem mistede evnen til at finde spor, deres sjette sans. Forskere nåede frem til, at det var, fordi deres hår blev klippet af. Jeg er meget fascineret af den historie. Og et andet

main front as character. When we're unhappy or out of sync, we feel like our hair is not the way we want it. It becomes really an obsessive feeling, you needing to improve that. A lot of times, people cut their hair when they want to make an emotional change or life changes. We're so emotionally attached to the behaviour of hair. It's just such a huge part of who we are, and such a drama if we lose it. On the other hand, we remove it from under our arms or legs. It's like we're taming the beast that the hair represents.

h What was humorous was that everybody here was watching the news, and they saw that every day the politicians were experiencing more and more a bad hair day. They were showing that we're all in the same boat, that even they couldn't go to the hairdresser, because everything was in lockdown.

s It's like a Robison Crusoe thing, you just become more and more primal. Hair represents time, because of it growing. At the same time, these are dead cells growing on you, it's not alive. Over the years, I've become more and more fascinated with all aspects of it. Like if you join the army, you get a crew cut, maybe it's convenient because of lice, but it's also to create this kind of monotone. To make everybody the same, iron out diversity, or differences. Another story goes that the native Americans were being recruited for the army, because they were so extremely successful as trackers. They were able to detect the enemy being near earlier than anyone else. But they had to get a crew cut when they went to the army and there was a big mystery, because most of them lost their talent, this ability or sixth sense, for the tracking. Researchers concluded that it was because of their hair being cut off. Apparently, the hair added to their intelligence, with how the hair moved or what do I know, whatever. So, there was a lot of information that they were reading from their hair. I'm so fascinated

Mit værk er en slags “hypernatur”, der både kan minde om noget mikroskopisk i voldsom forstørrelse, eller en lille flig af noget galaktisk

My work is like this hyper nature that can resemble both something microscopic in violent magnification, or a tiny sliver of something galactic

eksempel er selvfølgelig jøderne under holocaust, der fik barberet håret af, som et overgreb. Det er en voldelig handling.

H Ja, det er dehumaniserende.

S Vi har det også svært med, at mennesker på kemokur taber deres hår, så der findes en hel parykin-dustri, som tilbyder hjælp til at skjule skaldetheden. Parykkerne er som regel lavet af menneskehår, hvor de enkelte hårstrå knyttes sammen i bunker, der syes fast. Der er noget smukt ved parykmagerne, som har kunder, der er i kemobehandling og kommer til dem. Det kræver psykologisk fornemmelse og følsomhed. En anden interessant kendsgerning er, at der i den jødisk ortodokse kultur er tradition for, at kvinder bærer parykker, efter de er blevet gift.

H Men lad os fokusere på dit værk til Nordatlantens Brygge, *Nervescape IX*. Vi har ikke set hinanden i lang tid, kun online. Har det seneste års restriktioner ændret din måde at arbejde på eller dine tanker omkring det?

S Ikke specielt. Jeg har kunnet blive det samme sted i en længere periode og finde ro i mig selv. For første gang i over 25 år har jeg opholdt mig i Island i mere end tre måneder. Det har været meget frugtbart at forholde sig i ro og have et atelier, hvor jeg kunne justere nogle ting for fremtiden, træde et skridt tilbage og tænke over det hele.

H Jeg kan huske, at vi talte sammen om det ironiske i timingen med *Nervescape IX*, at den nærmest ikke kunne have været værre. Forsøget på at skabe et taktilt værk i et land, flere tusinde kilometer væk, under en global pandemi.

S Netop, det har været virkelig vanskeligt, fordi det er et meget centralt element i værket, at folk får lov

with this. And of course, during the Holocaust they'd shave Jewish people, and it's done as an attack. It's a violent act.

H Yeah, it's dehumanising.

S We also have this difficulty with losing hair during chemo, with a whole industry of wigs to cover your baldness. And wigs are usually made of human hair, where individual hair is tied into a mass. It's beautiful with the people that make the wigs, and the customer who has undergone chemo comes in, and there's a lot of psychology and sensitivity that goes into that. It's a therapeutically healing process. Another interesting fact is that in the Jewish orthodox culture, there's a thing about women wearing a wig after they get married.

H But let's focus on the work you've done for The North Atlantic House, *Nervescape IX*. We haven't seen each other for a long time, only online. But I want to know this last year, have these restrictions changed your perception of working or working process or anything?

S Not so much. I've been able to stay in one place for a longer period and centre myself. For the first time in more than 25 years, I'm more than three months in Iceland. Just to be still and having a studio, being able to recalibrate and kind of tune for the future, take a step back and think about the whole thing, has been very fruitful.

H I remember that we talked about the irony of trying to make the *Nervescape IX* in the worst possible timing. Trying to do a tactile work of art in a country many thousand kilometres away during a global pandemic.

S Exactly, and it's been so hard because a huge part of my work is allowing people to experience what it is

at røre og opleve, hvad det er ved materialet, der inspirerer mig.

Nervescape IX kommer til at minde om en organisme, som på det nærmeste har vener og nerver, der løber gennem bygningen og danner et "nervelandskab" af neurologiske baner og nerveceller. Jeg ved ikke, om du har set filmen *Fantastic Fungi*, men svampe har et kæmpe netværk under jorden. Mit værk er en slags "hypernatur", der både kan minde om noget mikroskopisk i voldsom forstørrelse, eller en lille flig af noget galaktisk.

For mig repræsenterer huset, bygningen – Nordatlantens Brygge – en krop, og alle luftkanalerne og varmerørene, gangene og rummene bliver en del af den krop. Det er meget lig hjertets kamre, lunge-lapperne og andre organer. Jeg ser for mig, at vi er en slags blodceller, der bevæger os rundt inde i denne krop. Det er nogle af tankerne bag mit arbejde, men de er ikke nødvendigvis afgørende for beskueren. Forestillingen inspirerer mig, uden at den absolut er budskabet med det hele.

H I kunstnere er også gode til at arbejde med underbevidstheden. Du talte før om, at nogle af dine barndomserindringer måske har skabt inspiration til senere værker. Og det er, som om underbevidstheden arbejder i et værk som *Nervescape*, der ikke efterligner naturen, men snarere er et udtryk for noget, du finder i naturen, dybt inde i dig selv eller i andre rum.

S Jeg har lavet flere installationer, som jeg kalder for *Nervescape*, der ligner en kæmpe frisure med neurologiske referencer, og også tænkt på andre systemer, som bevæger sig rundt inde i hjernen ad forskellige baner. Håret bliver en slags forlængelse af nervecellerne – uden at være det – nærmest som rester eller tankeaffald, der giver slip på information.

Jeg er overbevist om, at videnskabsfolk vil blive i stand til at læse mere og mere ud af hår. I dag kan de

that inspires me to use this material – with touching it.

Nervescape IX is going to be like an organism, with almost some veins going through the building, because the nervescape and the neurological pathways, the neurons, like have you seen the movie *Fantastic Fungi*? With all the webs, you know. My work is like this hyper nature that can resemble both something microscopic in violent magnification, or a tiny sliver of something galactic.

For me the house, the building – The North Atlantic House – represents a body, all the air ducts and the heating pipes, the corridors and the rooms, it just becomes a part of that body. It's very similar to the chambers of the heart, the lung chamber, all these organs. I picture us as the blood cells travelling inside of this body. These are the reflections that inform my practice but it's not necessarily in the foreground for the viewer. It becomes my inspiration but not necessarily the message.

H You artists are also good at working with the subconscious, like you were talking about before, that maybe some of your childhood memories have inspired something that you did later. And with a work like *Nervescape*, it's not mimic, but more like an expression of something you find in nature or deep within yourself or in other spaces. It's like the subconscious working.

S I was doing these installations called *Nervescape*, like a giant hairdo with neurological reference, also thinking about other systems travelling inside the brain, through these pathways. Then the hair becomes like an extension of these neurological pathways – even though they're not – it's almost like the remnant or trash, the thoughts, and the trash, almost like letting go of information.

I'm convinced that scientist will be able to read more and more into hair. Like now they can

Jeg kaldte dem for Nervescapes og troede, at jeg opererede på science fiction-niveau, men derfra udartede det sig til en slags bizar realisme

I called it Nervescapes, and I thought I was taking it to a science fiction level, where it went to a kind of outlandish reality

se spor efter traumer i hårstrå, og der findes en masse informationer i dem, som vi kun delvist forstår. Jeg har set nogle af de nyeste scanninger af nervecellerne i hjernen, hvor de forskellige ledningsbaner lyser op i hver sin farve, så man kan holde dem ud fra hinanden, og det ligner mit værk til forveksling. De kaldes "hjernebuer", og jeg blev chokeret, da jeg så dem. Det gik op for mig, at mine forestillinger om hjernens funktion, som jeg har udtrykt kunstnerisk, faktisk viste sig at være ret præcise og konkrete i forhold til virkeligheden. Jeg kaldte dem for *Nervescapes* og troede, at jeg opererede på science fiction-niveau, men derfra udartede det sig til en slags bizar realisme.

H Jeg ved, at *Nervescape* er blevet udstillet internationalt gennem det seneste årti. Hvis jeg ikke tager fejl, påbegyndte du serien, da du udstillede i Clock Tower i New York, grundlagt af Alanna Heiss. Kan du fortælle lidt mere om det – vidste du fra begyndelsen af, at det ville blive til en serie, eller hvordan udviklede det sig?

S Alanna Heiss skulle lave sin sidste udstilling i Clock Tower, der ligger på toppen af en bygning og minder om et hoved, eller bygningens hjerne. Jeg ønskede at skabe en form for frisur til bygningen, til "hjernen", og lave en slags meditativ hule eller et tilflugtssted. Så *Nervescape* er både et landskab og et sted, hvor man kan forsvinde fra omverdenen. Jeg skabte det her landskabslignende værk på en præfabrikeret metalkonstruktion, der næsten kom til at ligne skelettet på en hval. Alanna Heiss var en fantastisk kurator at arbejde med. Hun fortalte mig om Arkadien, der siden antikken har været forbundet med idyl, et fredeligt sted, hvor man kan blive ét med naturen og synke ned i den. Jeg begyndte så at dække konstruktionen til med hår i alle mulige farver, og før jeg vidste af det, havde jeg fuldstændig tømt lageret hos min leverandør i New York. Jeg "malede" med materialet, og placeringen af det blev til et organisk maleri. Jeg lavede bundter af

read trauma in a strand of hair because there are these different elements, tons of information that we only understand a part of. I saw these newest scans of the neurological pathways in the brain, they put some colours in different stems to trace them so they wouldn't get entangled, it looked exactly like my work. It's spot on – they call them brain-bows and I was shocked when I saw them. Because I realised that my imaginary vision for artistic expression of brain function happened to be accurate and literal. I called it *Nervescapes*, and I thought I was taking it to a science fiction level, where it went to a kind of outlandish reality.

H I know that *Nervescape* has been exhibited internationally in the past decade. And if I'm not wrong, you started this series in the Clock Tower in New York, founded by Alanna Heiss. Can you tell me a little bit more about this – did you know from the start that this would become a series? How did it evolve?

S Alanna Heiss was doing her last show at the Clock Tower. It's on top of this building, almost like it's the head and the brain of the building. I wanted to create a kind of hairdo for this building, for the brain and make it a kind of meditative nest or escape. So *Nervescape* is both a landscape and an escape. I created this kind of landscape on a pre-constructed metal construction and it ended up looking almost like a skeleton of a whale. It was amazing to work with her as a curator. She started telling me about the nature of Arcadia, this imaginary peaceful place, where you stop and sit down and are kind of one with nature – you dwell in it. I started to cover the whole thing, and little did I know that I'd just empty out completely this material that I was using in any colour with my wholesaler in New York. I was painting with it. The placement became painting, I was making it organic,

Nervescape IX – 1. sal / 1st floor

hår og hængte dem på skelettet og skabte et kæmpe-mæssigt dyr, der lidt efter lidt samtidig kom til at ligne et landskab.

Kristin Anna, der også kalder sig Kria Brekkan, lavede et lydlandskab til værket, for jeg følte, at det var nødvendigt med lyd for at kunne skabe "bevægelse" og "åndedræt" i dyret. For første gang pressede jeg mig selv til at bruge musik i et værk, også fordi Clock Tower husede en kunstradiostation, Art on Air. Det var virkelig som en åbenbaring for mig at lave en så stor installation, og på så legendarisk et sted. For at komme ind i bygningen skulle man gennem sikkerhedskontrol og tjekkes for våben, og derefter køre med elevator op til øverste etage og gå det sidste stykke. Det var som en labyrint, og den oplevelse forplantede sig også til installationen og blev en væsentlig del af den – rejsen for at nå frem til værket.

Hver gang jeg arbejder videre med denne serie, er det, som om jeg skaber en ny personlighed eller et nyt væsen, for bygningen er altid udgangspunktet, og kunstværket forholder sig til bygningen. Værket udvikler sig fra kun at være på væggene og til at vokse ud af dem, og bliver snarere et system af forbindelser, der trænger ind som en virus – uden sammenligning i øvrigt. Installationen dukker op og ormer sig på en måde rundt i bygningen og udforsker den.

Man får aldrig fuldt overblik over værket. Det opsluger én fuldstændigt, og ved hver bevægelse ser man noget nyt. På den måde bliver værket aldrig statisk. Jeg nyder virkelig at skabe et miljø, der udgør en helt anden verden, og hvor jeg nærmest fører publikum til en fremmed planet. Beskueren er målet, vedkommendes respons på værket, den følelsesmæssige reaktion på alle farverne, der passerer forbi nethinden. I mødet med bestemte, eller særligt lysende, farver sker der helt konkret det, at de gennemtrænger ens nethinde og aktiverer receptorer i hjernen, som udløser dopamin. Det er som lysterapi, eller i mit værks tilfælde – farveterapi. Min idé, om at værket skal gøre beskueren

making these bundles and making this animal hide, hanging them onto this skeleton. Creating a beast that started to look like landscape as well.

Kristin Anna, also called Kria Brekkan, created a soundscape, because I felt you needed to have sound in order to create movement and some breath from the beast. I pushed myself for the first time to use music, also because the Clock Tower was home to an art radio station, Art on Air. It was really like a revelation for me to make this kind of large installation, and in such an infamous setting. You had to go through security gates and weapon search to get into the building, and then take the elevator to this floor and then walk the rest. It was like a labyrinth and that has also become an interesting part of the installation – the journey to get through the work.

Every time I do this series, it's like I'm creating a new personality or a new beast because the building is always the character, and the artwork is responding to the building and it evolves from being just on the walls, to coming out of the walls, to being more like web. It inserts itself – of course it's not a virus, let's not compare it to that. It shows up and kind of worms itself around the building, exploring it.

You never have a full view of the piece, it's completely immersive and every move you make changes what you see, and that way the work can never be static. I really enjoy that I create this environment and it becomes this other world, like another planet that I'm transporting you to. And you become the destination, your response to it, your emotional response to all the colours going through your retina. But what happens to you when you're in front of certain colours or certain brightness, it's like light therapy or in my work it acts as colour therapy, the actual colours penetrate your retina and activate receptors in the brain that'll release

Nervescape IX - stuen / ground floor

opstemt og glad, er ganske enkelt en videnskabelig sandhed. Det er kemi.

H Og det er lige nøjagtig, hvad vi har brug for efter en lang og hård vinter, hvor vi har været spærret inde.

S Ja, og det har været enormt givende. I begyndelsen tænkte jeg: Er det virkelig den vej, jeg vil gå med min kunst, at gøre folk glade? Det er ret simpelt og ikke særlig komplekst rent konceptuelt. Men så slog det mig, hvad mere kan jeg egentlig bede om – at have som mål, at min kunst kan inspirere og påvirke folks liv på en fantastisk måde, at jeg gør dem lykkeligere og får dem til at føle sig bedre tilpas ved livet generelt?

Mine værker har fået de mest usandsynlige kunstelskere i tale, mennesker der ikke anser sig selv for at være interesserede i kunst. Jeg synes, det er sjovt. Min kunst taler til mange slags mennesker, fra forskellige steder i samfundet, og det tiltaler mig virkelig. Især fordi den etablerede kunstverden er bange for og stresser over den type kunst, for hvis et værk er populært og direkte, kan det ikke længere være godt. Men jeg bemærker, at selv de, der kommer med paraderne oppe, må lade dem falde og giver sig hen til værkerne i ren følelse, med nerverne spændte og sanserne åbne. På biennalen i Venedig valgte jeg i sidste ende at give publikum en "titel" frem for værket. Derfor udråbte jeg publikum til at være *Chromo Sapiens*. De værker, jeg laver, er performativ kunst, hvor publikum bliver performere, fordi de tager del i værket.

H Det lyder, som om du har en mission, og det leder mig tilbage til vores snak om, hvordan dit arbejde med *Nervescape* begyndte. Kan du forestille dig at afslutte serien på et tidspunkt, eller vil den fortsætte i en uendelighed?

S Jeg tror, det vil afhænge af, om jeg har et fysisk sted, der begejstrer mig. Måske stopper jeg ved X?

dopamine, literally. My idea that this work makes you joyful and happy is just scientifically true. It's chemistry.

H And this is exactly what we need right now, after a long and hard winter of being locked up.

S Yes, and it's been extremely rewarding. In the beginning I was thinking, "is this what I want to do with my art", make people happy? It's so simple and it's not conceptually complex. But then I realised that I have a goal for my art to inspire and affect people's lives, in such an incredible, wonderful way, that I'm improving their happiness and making them feel better about life in general. What more can I ask for?

My work has reached the most unlikely art lovers, the people that don't consider themselves to be interested in art. I have fun with that. My work is speaking to many different people, from different places in society, and I really like that. Especially because the art establishment is afraid of it. They're stressed out about it, because they think that if the work is so popular and direct that it's no good anymore. But even those who are most of the time with their armour, I see it fall off at the entrance and they walk in like pure emotion, nerve, and senses.

When I was at the biennale in Venice, in the end I named the audience and not the piece. Declaring the audience *Chromo Sapiens*. The works I make are performative art, where the audience is a performer – by participating.

H It sounds like you're on a mission, which brings me to, we talked about how this specific *Nervescape* work has started, but do you imagine finishing this series at some point or will it go on indefinitely?

S I think I'm reluctant to continue with it if I don't have a location that excites me. Maybe I'll stop at X?

Nervescape IX - stuen / ground floor

Nu er vi nået til nummer IX, og det er muligt, jeg bliver nødt til at vente på en vanvittig location, der kan toppe alle de andre!

H Vi må se, hvad der sker. Du arbejder nu på at installere *Chromo Sapiens*, som du skabte til den islandske pavillon på Venedig Biennalen, permanent i Island? Det er nyt for dig at lave noget længerevarende, en blivende installation.

S Udstillingen på Reykjavíks kunstmuseum var utrolig populær, og der kom 600 besøgende hver dag for at se den. Værket har meget af Island i sig, og lydlandska-bet er af HAM. Udstillingen i den islandske pavillon var et højdepunkt i min karriere, og jeg ønsker, at værket forbliver intakt. Jeg har kig på en gammel amerikansk militærbarak, der husede eksplosiver i Hvalfjord, men siden blev flyttet til Elliðaárdalur og brugt til at opbevare kartofler i. Der er en amerikansk forbindelse, for jeg boede jo i New York, og den har det her strejf af Amerika. Jeg har altid beundret den bygning. Stedet ligger nær dalen og fører dig ud i naturen. Og selve værket er som et ekko af naturen, en fremmed udgave af den, noget hypernaturligt – overdrevet, fuldkommen mættet og psykedelisk. Jeg gør på en måde det samme som Ásmundur Sveinsson og Einar Jónsson – bygger mit eget tempel til mit værk. Det er på tide, at en kvinde gør det.

H Ja, du er den første kvinde i Island til at gøre det.

S Til at bryde gennem glasloftet! Det er fantastisk egomanisk, men samtidig har jeg brug for et fast sted til mit kunstværk, hvor det kan få tag over hovedet. Jeg behøver ikke turnere rundt med dette værk. Det var en interessant proces at lave det, og jeg havde ikke lyst til at gå på kompromis med nogen ting, så jeg blev nødt til selv at skyde mange penge i produktionen, og nu kan værket give noget tilbage til det samfund, der

Now we have number IX and maybe I must wait for some crazy location to top it all!

H We'll see what happens. You're now installing the *Chromo Sapiens* work that you did for the Icelandic pavilion at the Venice Biennale, permanently in Iceland? That's also something new for you, to do something long term, or a permanent installation.

S The show in Reykjavík Museum was so popular, 600 people came every day to see the exhibition. This work has a lot of Iceland to it, the soundscape is by HAM, it was a big moment in my career, and I want the piece to be as is. Now I'm looking at this old American barrack that housed explosives in Hvalfjord but was later moved to Elliðaárdalur and used to store potatoes in. There's this American connection, like I lived in New York, it has this influence from America. I always admired this building. This location is next to the valley and being a place to transport you to nature, and the work is like an echo, an alien version of nature, like hyper nature. It's like an exaggerated and saturated and just a psychedelic version of nature. I'm kind of doing the same as Ásmundur Sveinsson and Einar Jónsson – building my own temple for my work. It's about time that a woman does that.

H Yeah, you're the first woman in Iceland to do that.

S Breaking the glass ceiling! It's so beautifully egomaniacal, but at the same time I need a firm ground for my artwork and a roof over its head. I don't need to be touring with this artwork. It was an interesting process, and I didn't want to compromise, so I had to put a lot of money into the work myself, so the work can give back to the community that chose me to go to Venice. And to bring more art tourism to Iceland, to build more content in Iceland for cultural tourism. People come

Uden New York var værket aldrig blevet, som det er, og heller ikke uden Island

The work would never have become this work without New York and would never be the way it is without Iceland

udvalgte mig som repræsentant i Venedig. Men det er også for at bringe mere kunstturisme til Island og bidrage med mere indhold i den retning. Folk kommer til Island og vil se Ragnar Kjartansson og Olafur Eliasson, og det er kun helt tilfældigt, hvis der sker noget, hvor de er involveret. Og så er der *Library of Water* af Roni Horn i Stykkishólmur og *Imagine Peace Tower* af Yoko Ono på Viðey. Jeg følte bare, at folk havde lyst til at se værket fra Venedig, og at de skulle have adgang til det, og jeg ønsker, at det bliver der permanent – som en destination, et fysisk sted at tage hen.

H Som vi har talt om, er rummet og stedet udgangspunktet for alt, hvad du skaber. Nu er du tilbage i Island efter 25 år i New York, og naturen er igen så tæt på dig – der sker endda et vulkanudbrud lige nu, meget tæt på Reykjavík. Tror du, det vil komme til at forandre noget i måden, du arbejder på?

S Jeg har været 25 år i Island og 25 år i New York. Jeg føler, at mit arbejde, og især dette værk, udspringer af naturen og de skjulte perler, der befinder sig lige rundt om hjørnet i Island. Og mystikken, folkloren og alt det. Men samtidig har jeg popkunsten som inspiration og det populærkulturelle materiale med syntetiske hårextensions, neon og vanvittige farver, der skyldes påvirkningen fra New York. Jeg har fornemmelsen af, at det hele smelter sammen, og at mit arbejde udtrykker dualiteten i mit liv. Maksimalismen og mangfoldigheden i byen er der, men den primære inspiration til lyd-tæppet i *Chromo Sapiens* var en vandretur, jeg var på i Hveragerði med nogle venner – eller vandring og vandring, jeg går ikke så langt – hvor vi var på udkig efter en varm kilde. Det var kort tid efter vulkanudbruddet i Eyjafjallajökull, og vi kunne stadig mærke eksplosionen under vores fødder. Jorden sagde ligesom “dunk, dunk” og gav os fornemmelsen af at stå oven på et kæmpe bæst. Det forklarer, hvorfor jeg gør, som jeg gør – denne nærhed til naturens

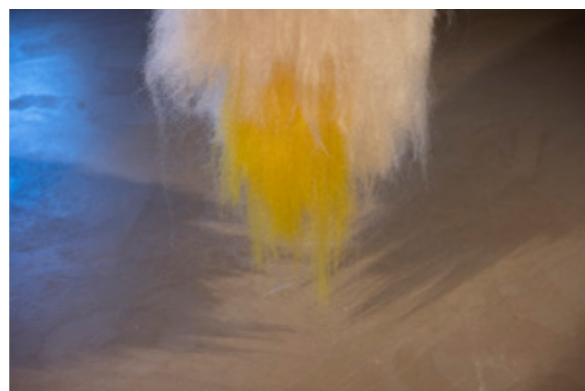
to Iceland and want to see Ragnar Kjartansson and Olafur Eliasson and it's only a chance there's something happening with those. Then you have the *Library of Water* by Roni Horn in Stykkishólmur and Yoko Ono's *Imagine Peace Tower* in Viðey. I just felt people wanted to see this work, and I want them to have access to it, and I want it to stand. It's a real destination, a real place.

H Like we have been talking about, space and place shape everything you do. And now you're back in Iceland after 25 years in New York, now the nature is so close to you, you even have a volcanic eruption right now, very close to Reykjavík, do you think this is going to change something with how you work?

S I've been 25 years in Iceland and 25 years in New York. I feel like the origin in my work, and this work in particular, is the nature, is the hidden gems around the corner in Iceland. The mysteries, folklore, and all of that. Then again, I have this pop-art and popular cultural material, synthetic hair extensions, neon, crazy colour, and that's influenced by New York. I feel these integrated into each other and the work has really become a true manifestation of the duality in my life. The maximalism, the diversity, but also the main inspiration for the soundtrack to *Chromo Sapiens* was because I was hiking in Hveragerði – or hiking, I don't walk that far – a walk in nature, looking for a warm river with some friends, and it was right after the volcano eruption in Eyjafjallajökull, and we were still feeling explosion under our feet. The earth was like a “boom, boom” and you were standing on top of this beast. Seeing the volcano gives me; this is why I'm doing what I'm doing. This nearness to this brutalism and this exaggerated nature. But I kind of had to go to New York to find the way to express it. It has a lot of both worlds, this modern-time

Nervescape IX - 1. sal / 1st floor

brutale vildskab, den overdrevne natur. Men jeg blev ligesom nødt til at tage til New York for at finde måden at udtrykke det på. Mit værk rummer meget fra begge verdener, nutidens popkultur, musikindustri, skønhedsindustri, masseproduktion – alle de elementer er til stede gennem mit valg af materialer. Jeg ville aldrig have brugt dem, hvis jeg var blevet i Island, for jeg har aldrig set dem der, og der kræves enorme mængder. Uden New York var værket aldrig blevet, som det er, og heller ikke uden Island. Jeg synes, at det balancerer rigtig godt mellem de forskellige påvirkninger.

H Som jeg ser det, kombinerer eller sammenfletter du mange ting, der umiddelbart ligner modsætninger, som for eksempel det naturlige og det kunstige. Men når man bevæger sig ind i værket, får det én til at indse, at alt i verden er dybt viklet ind i hinanden. Og at vi også selv er forbundne med alt andet, så modsætningerne væver sig sammen i et større mønster eller billede.

S Det naturlige og det kunstige befinder sig i hver sin ende af spektret, men står også skulder ved skulder. Plastik og nylon kan potentielt gøre skade, men jeg genbruger nærmest alt. Jeg smider utrolig lidt hår ud i forhold til de mængder, jeg bruger. Men se nu på det lille bundt, jeg har her i hånden – hele det univers, der findes i så lille en mængde hår, er bare dybt fascinerende. Det føles lidt som en mikroskopisk, cellulær form for information og ligner samtidig et makroskopisk mønster ude i rummet. Jeg finder stort behag i "ubehagelige" modsigelser. Og det behøver ikke være en endegyldig konklusion på mit arbejde, men det svajer og flyder altid mellem disse poler. Dualiteten mellem Island og New York, disse modsætningsfyldte steder, har virkelig gjort mig klar over, at jeg måtte finde min egen plads i verden, og jeg læner mig snart op ad det ene sted, og snart op ad det andet, som i en rytme, hvor stederne sameksisterer. Det er en god konklusion.

pop culture, the music industry, beauty industry, mass production – all these elements present in the choice of material. I would never have used this material because I've never seen it in Iceland, and this requires a huge amount of it. The work would never have become this work without New York and would never be the way it is without Iceland. I feel it's very balanced in influencing me.

H For me you combine or intertwine many of the things that look like opposites. Like the natural and the artificial. But when we enter the work, it makes us realise that everything is deeply entangled in the world. And we're also so entangled with everything else, that these opposites are more entangled in a larger web or tapestry.

S They're facing each other from the different ends of the spectrum, but they're also back-to-back too. Plastic and nylon have the potential to be harmful, but I recycle everything I use, there's so little hair I throw out, compared to the amount I'm using.

But look at this small bundle in my hand, the universe that lives in this small amount is just mesmerising, it feels like microscopic, cellular information but also looks like a macroscopic space pattern. I love finding comfort in the uncomfortable contradiction. It doesn't have to be one fundamental conclusion, but you're always swaying and flowing between these poles. The duality of being in Iceland and New York, these opposite places, it has really informed me that I had to find my place in it, and I lean toward one and then I lean toward the other, like a rhythm, where they both co-exist. That's a good conclusion.

H That's a great conclusion and a very contemporary stand, or outlook on life, and something that makes your work so good and so popular, because I think people can relate to this feeling.

H En glimrende konklusion og et meget moderne standpunkt, eller syn på livet – og noget af det, der gør dig i stand til at arbejde så godt og nå så bredt ud, for jeg tror, at folk virkelig kan forholde sig til den følelse.

S Verden bombarderer os konstant, med alle mulige ting, som vi ikke førhen behøvede at tage os af eller vælge imellem, og det efterlader lidt følelsen af, at det er okay ikke at forstå alting hele tiden. Man må lytte efter sine egne fornemmelser og følge dem, ikke overanalysere alt hos sig selv, men give slip på noget af kontrollen og bevæge sig ud af komfortzonerne.

H Også gode slutord!

S The world throws something at you constantly, all kinds of things that you didn't have to deal with before or choose between, and it kind of gives you the feeling that it's okay to not understand everything all the time. You must listen to how it makes you feel and go with that. Not over-analyse everything in yourself, you must let go of certain control in certain comfort zones.

H Great last words!

Markús Þór Andrésson om kunstneren / about the artist Hrafnhildur Arnardóttir / Shoplifter

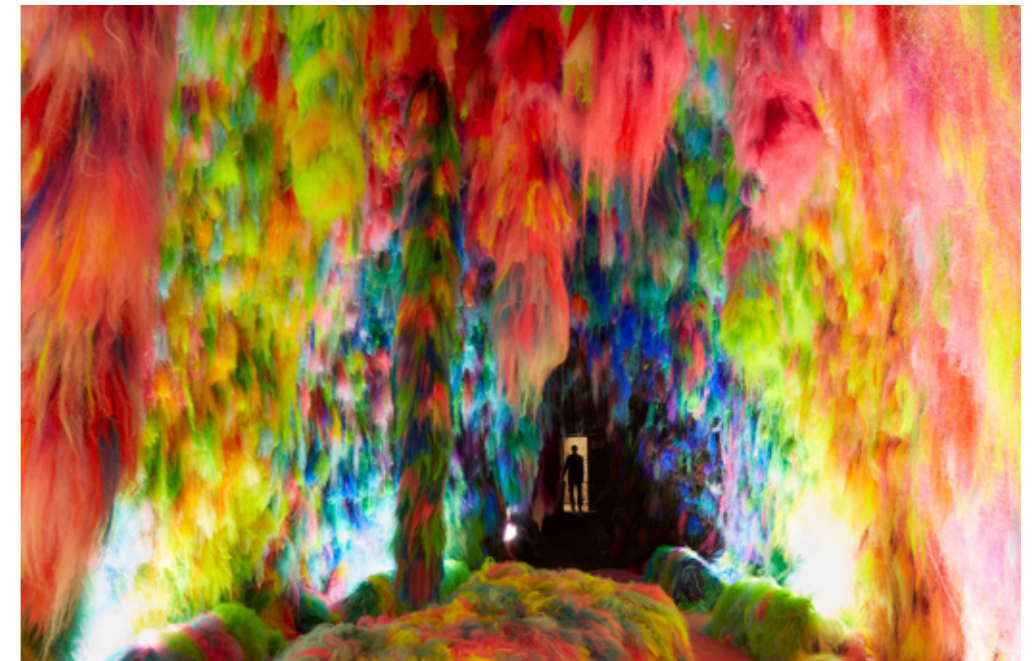
**Forfængelighed,
besættelse og
kærligheden til det
skønne**

**Vanity, Obsession and
Love for Beauty**

DK Når Shoplifter tænker tilbage på sine tidligste kunstnerdrømme, husker hun, at det var hendes plan at studere et sted i Europa. Hun prøvede at forestille sig selv i byerne, hvor hendes kunstner venner havde været, i Tyskland, Holland, Storbritannien – men forestillingerne var altid i sort-hvid. I stedet bestemte hun sig for at tænke ud af boksen og forestillede sig New York som baggrundstæppe, og voilà: For sit indre blik så hun pludselig et liv i farver. Hun tog afgang (MFA) fra School of Visual Arts i 1996, og New York blev hendes hjemby i et kvart århundrede. Eftersom psykedeliske farver er kendetegnende for hendes værk, befandt hun sig åbenlyst på rette sted. Kunstneren endte trods alt med at opdage den helt nye art, *Chromo Sapiens*.

UK Reflecting on her early dreams of becoming an artist, Shoplifter remembers her original plan to study somewhere in Europe. She tried to picture herself in the cities where her artist friends had been, in Germany, the Netherlands, the UK – but her visions were all in black and white. She decided to think out of the box, envisaging New York as a backdrop, and voilà: in her mind's eye she saw life in full colour. She graduated in 1996 with an MFA from the School of Visual Arts and made New York her home for the next quarter of a century. Given the psychedelic range of colours that characterise her work, she was evidently in the right place. After all, the artist ended up discovering the newly defined species *Chromo Sapiens*.

Chromo Sapiens,
2019, Venice
Biennale
(photo: Elisabet
Davidsdottir)

Chromo Sapiens, 2019, Venice Biennale
(photo: Ugo Carmeni)

Det, som tiltrak Shoplifter ved livet i "The Big Apple", var variationen i de dagligdags menneskelige udtryk. Hun var fascineret af, i hvor høj grad almindelige mennesker til hverdag udtrykte sig selv gennem deres tøj, hår og accessories i denne multikulturelle smeltedigel. Det påvirkede med det samme hendes praksis, hvor kunst, visuel kultur, design og mode vikled sig ind i hinanden. I begyndelsen af nulserne var Manhattan det perfekte sted at eksperimentere med flydende grænser mellem forskellige udtryksformer. Allerede fra starten indoptog Shoplifter træk fra flere discipliner i sit billedsprog, både i forhold til hvad hun arbejdede med på sit atelier, og hvordan det derefter blev præsenteret. Hendes arbejde kunne resultere i en performance, en fotoseance eller ende på et galleri.

Shoplifter er Hrafnhildur Arnardóttirs kunstnernavn. Hendes islandske navn, Hrafnhildur, blev fejlagtigt hørt som Shoplifter af newyorkerne, når hun introducerede sig selv, og pseudonymet blev en del af hendes identitet. Med dette i baghovedet er det værd at bemærke, at fremtoning, forklædning og ekspressivitet er genkommende temaer i hendes værk. Kort sagt fortolkninger af identitet, der afspejler måden, hvorpå vi bruger vores kroppe til at forme verden omkring os, og omvendt lader omgivelserne påvirke vores eget menneskelige ydre.

Shoplifter arbejdede på et tidspunkt i en antikvitetshandel og faldt over nogle blomster, der var lavet af menneskehår. Disse dekorative former, der hylder en elsket ved nænsomt at gøre brug af vedkommendes hår, var helt i tråd med hendes interesse for historien om den nære forbindelse mellem den menneskelige krop og vores sans for skønhed. Hun blev fascineret af materialet og det lettere forældede håndværk. Shoplifter har bragt denne erfaring med ind i sit arbejde, hvor hun bruger menneskehår og syntetisk hår i kunstfærdige

What attracted Shoplifter to life in the Big Apple was the range of everyday human expression. In this multi-cultural melting pot, she was fascinated by the extent to which regular people expressed themselves on a daily basis through clothes, hair and accessories. This immediately permeated her practice, where art, visual culture, design and fashion swirled into one bundle. In the early 2000s, Manhattan was the perfect place to experiment with blurring boundaries between forms of expression. From the outset, Shoplifter appropriated different interdisciplinary aspects in her artistic language, both in terms of what she incorporated in her studio practice and where her creation went from there. Her work could end up in a performance, in a photo shoot or in an art gallery.

Shoplifter is the alias of Hrafnhildur Arnardóttir. Her Icelandic name Hrafnhildur was misheard as Shoplifter by the New Yorkers while introducing herself and the pseudonym became part of her identity. With this in mind, it is worth noting that a recurrent theme in her work is appearance, disguise and expression. In other words, the interpretation of identity; reflecting the way we extend our bodies to shape the world around us and vice versa, allowing our surroundings to influence our human image.

While working in an antique shop, Shoplifter came across flowers made of human hair. Honouring a loved one by treasuring a lock of their hair in this decorative form is very much in line with her interest in the history of the interconnection between the human body and our sense of beauty. She became fascinated with the material and the somewhat antiquated craftsmanship. Shoplifter brings this awareness into her work by using human and synthetic hair in elaborate experiments – braided, brushed, tangled and entwined – extending it from small décors to wall reliefs and spatial installations.

eksperimenter – flettede, børstede, sammenfiltrede og snoede – der går op i skala, fra små dekorationer til vægreliéffer og rumlige installationer.

Kunstnerens fascination af dette materiale forskyder sig også til de andre medier, hun har arbejdet med, som for eksempel performance og tryk. Det er mere reglen end undtagelsen, at hendes legende værker med flerfarvede, kunstige fibre fremstår overdådige, men der er samtidig en vis ambivalens til stede. Konkret har værkerne en uhyggelig lighed med den menneskelige krop, og antager undertiden form af hele blodkredsløb eller nervesystemer. Det abstrakte væv, hun frembringer, giver indtryk af at gro, selv om materialet er dødt, og man kan umuligt undslippe associationerne til 'memento mori' (latin: husk, at du skal dø).

Shoplifter's værk kan siges at have bevæget sig i mange retninger, men det er solidt rodfæstet i tegning, maleri og skulptur. Hun har sat sin lid til fundne materialer og samler dem på en måde, så de bliver til mærkelige, små objekter, eller *Nonsicals*, som hun kalder dem. Objekterne udvikler sig til stadighed i hendes igangværende serie af *Imaginary Friends*. Shoplifter's skulpturer udtrykker klart et ønske om at udviske skillelinjen mellem det naturlige og det menneskeskabte. Syntetiske hårextensions leder tankerne hen på dyrepels eller menneskehår, når de varmebehandles, mens affaldsposer af plastic bliver forvandlet til lava eller søgræs. Tegning træder tydeligt frem som et grundlæggende medie i mange af Shoplifter's værker, herunder hendes serie af installationer med titlen *Vanity Disorder*. Ved at montere totter af extensions på snorlige rækker har hun her skabt en geometrisk tegning, der løber mellem vægge og gulv i udstillingsrummet. I andre værker får hun flydende og udtryksfulde "hårtegninger" til at opstå gennem bearbejdnings af materialet, så formerne kommer til at ligne proptrækkere. Maleriet

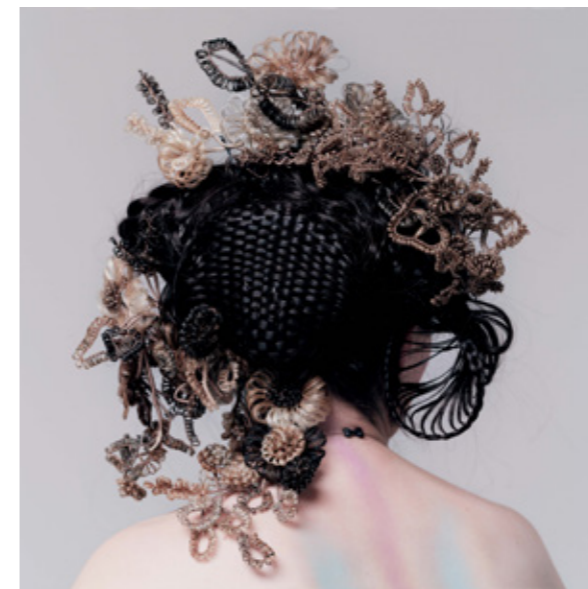
The artist's fascination with this material extends to other media that she has worked with, i.e. printing and performance. More often than not her playful work with multicoloured artificial fibers can appear quite extravagant, however there is a certain ambivalence in her work. It embodies an eerie closeness to the human body, sometimes taking the shape of entire vascular or nervous systems. The abstract web that she weaves takes on the notion of growth, and one cannot escape the haunting memento mori reference.

Shoplifter's work may have veered in many directions, but it is rooted in her strong foundation in drawing, painting and sculpture. She has relied on using found materials, assembling them into weird little objects, or *Nonsicals* as she calls them. These continue to evolve through her ongoing series of *Imaginary Friends*. Shoplifter's sculptures reflect the prevalent interest in obfuscating the line between the natural and the man-made. Synthetic hair extensions allude to animal fur or human hair, while treated with heat, plastic garbage bags are transformed into lava or seaweed. The elementary thought of drawing emerges quite clearly in many of Shoplifter's works, as in her series of installations entitled *Vanity Disorder*. Extending and mounting strings of hair extensions in sharp lines, she created a geometric drawing that ran between the walls and floors of the exhibition space. Moulding the material into corkscrew shapes in other works, she made up flowing and expressive hair drawings

The same goes for painting, Shoplifter makes the most of the painterly reference when she braids and fluffs strands of differently coloured hair extensions into fields of colour, such as in her square, wall-mounted *Furlings* or *Studies for an Opera*.

The journey from creating objects to immersive environments has been gradual over the years,

Right Brain, for the National Museum of Iceland, 2020 (courtesy of the National Museum of Iceland)

Hair Sculpture made for Björk's *Medúlla* album cover, 2004 (photo: Inez & Vinoodh)

Vanity Disorder, 2011 (courtesy of Charles Bank Gallery)

Vanity Disorder, 2011 (courtesy of i8 Gallery)

Lavaliike, 2014 (courtesy of Hverfisgalleri)

Imaginary Friends: Litli Tittur, 2011
(photo: Jan Berg)

Imaginary Friends: Bomba, 2011
(photo: Jan Berg)

Furlings, 2014 (courtesy of Hverfisgalleri)

inddrages ligeledes, når Shoplifter fletter og børster forskelligfarvede hårextensions op, så de danner lodne, farvede felter med maleriske referencer, som det er tilfældet i hendes firkantede, vægmonterede *Furlings* eller *Studies for an Opera*.

Bevægelsen fra at skabe objekter og til at lave miljøer, man kan fordybe sig i, er sket gradvist hen over årene og har udviklet sig sammen med teknikkerne og hendes valg af materialer. I sine tidlige arbejder anvendte Shoplifter ægte menneskehår (fra levende donorer), som bruges af frisører til extensions. Hun spenderede utrolig meget tid (for ikke at tale om penge, da materialet er dyrt) på dette møjsommelige håndværk, der resulterede i værker af beskeden størrelse, såsom *Left Brain*, *Right Brain*. Hun eksperimenterede med at gå op i størrelse ved hjælp af fotografisk tapet, vinyl og maling, og bevægede sig lidt efter lidt i retning af en rumlig oplevelse, der i højere grad involverede beskueren. Gennem eksperimenter med masseproducerede, syntetiske extensions, og ved at udvide sit hold af assistenter i atelieret, fandt Shoplifter frem til den perfekte metode, og hendes pelsede og farverige installationer og miljøer tog form. Serier og variationer over bestemte temaer såsom *Nervescapes*, *Chromo Zones* and *Chromo Sapiens* - den ene vildere end den anden.

Liggende på en gul, loden bænk eller et pink gulvtæppe, med udsigt til en behåret kuppel af lysende neonfarver, glider tanken uvægerligt hen på spørgsmålet om, hvordan det hele egentlig begyndte? Svaret gemmer sig måske i titlerne på Shoplifters tidlige værker og udstillinger, *Shrine of my Vanity* in 2002, *Vanity Disorder* in 2008:

“Jeg er optaget af menneskelig adfærd, hvordan omgivelserne påvirker os, og hvor vi får vores ideer fra, om hvem vi er, og hvordan vi agerer som individer.

developing alongside technique and choice of materials. In her early work, Shoplifter worked with real human hair (from living donors), produced and died for hairdressers who use it for hair extensions. She spent an enormous amount of time (not to mention money, for this material is costly) on painstaking craftsmanship for moderately sized reliefs, such as *Left Brain*, *Right Brain*. She experimented on scaling up through photographic wallpaper, vinyl and paint, gradually progressing towards a more engaging experience in space for the viewer. Through experiments with mass-produced synthetic hair extensions and by expanding her team of expert studio assistants, Shoplifter found the perfect modus operandi and her furry and colourful installations and environments took shape. Series and variations of themes such as *Nervescapes*, *Chromo Zones* and *Chromo Sapiens* – one wilder than the other.

Lying on a yellow fluffy bench or a pink carpet floor and looking up into a hairy dome of bright neon colours, the mind drifts to the question of how this all began? What was the driving force that compelled the artist on this journey? The answer may lie in Shoplifter's early titles of works and exhibitions: *Shrine of my Vanity* in 2002, *Vanity Disorder* in 2008:

“I am occupied with human behaviour, how the environment affects us and where we get our ideas of who and how we are as individuals. Vanity is to a different extent on the surface of my work and sometimes it appears only vaguely or in an abstract way, but it plays a role whether it is visible in the work or only in the air when I make it. [...] I really respect the human need to decorate oneself and one's environment, be it driven by vanity and obsession or sincere love for beauty, which in and of itself is vanity at its best” (from an interview with Shoplifter in *Rafskinna*, No 3, 2009).

“Vanity”, “obsession” and “love for beauty”. Perhaps

Study for an opera III, 2011 (photo: Michal Jurewicz)

Nervescape VII, 2017, National Gallery of Iceland (photo: Sigurður Gunnarsson)

Nervescape VIII, 2019, Kiasma, Helsinki, Finland (photo: Petri Virtanen)

Forfængelighed træder i forskellig grad frem i overfladen af mine værker, nogle gange kun vagt eller på en abstrakt måde, men det har betydning, om forfængeligheden er synlig eller bare svæver i luften, når jeg laver værket. [...] Jeg har virkelig respekt for menneskets behov for at pynte sig og dekorere sine omgivelser, uanset om drivkraften er forfængelighed og besættelse eller regulær kærlighed til det skønne, der i sig selv uvilkårligt er forfængelighed, når den er bedst.” (Fra et interview med Shoplifter i det islandske magasin *Rafskinna*, nr. 3, 2009).

I samtidskunstens sprogbrug er “forfængelighed”, “besættelse” og “kærlighed til det skønne” måske usædvanlige begreber. Men med tanke på nullernes tidsånd – især i New York – skete der i kølvandet på 9/11 et kulturelt opbrud. Konceptuel snilde og post-moderne skuldertræk blev parkeret, og folk talte om “ironiens død”. På den ene side førte det til en begyndende ny alvor, men på den anden side tydeliggjorde det en længsel efter en større oprigtighed og banede vejen for fornøjeligere scenarier. Et andet element, der spillede en stor rolle i tiden, da Shoplifter udviklede sin praksis, var kunstnerens gradvise genopfindelse eller genoplivning af forskellige håndværk. Hendes fiberkunst dumpede direkte ned midt blandt nye måder at forholde sig til gamle traditioner på.

Det 21. århundredes kunst har tillige forsynet os med et kritisk blik på det 20. århundredes moderne kunst. Forfængeligheden, som Shoplifter henviser til, har ikke at gøre med det banale og overfladiske; hun tilslutter sig samtidens kritik af modernismen. Der er mange måder at udtrykke “vores ideer om hvem vi er, og hvordan vi agerer som individer”. I ly af den modernistiske ideologi og forestillingen om en “selv-ekspressiv kunst” blomstrede kunstnerens forfængelighed, fordi det unikke, kreative geni bag værket blev blotlagt. Shoplifter trækker vedholdende på den abstrakte

Chromo Zones, 2020, Kulturhuset, Stockholm, Sweden
(photo: Per Kristiansen)

unexpected terms in the vernacular of contemporary art. However, considering the Zeitgeist of the aughts – in New York in particular – a cultural watershed was in the air in the wake of 9/11. Conceptual cleverness and postmodern indifference were set aside and people talked about “the death of irony”. On one hand it led to the beginning of a new seriousness, but on the other hand it foregrounded a longing for sincerity and paved the way for pleasurable spectacle. Another element that played a big role during the time Shoplifter was developing her practice was the gradual process of reinvention and reinvigoration of craft. Her fiber art falls smack in the middle of new ways artists are thinking about old traditions.

The art of the 21st century has furthermore brought us a revision of 20th-century modern art. The vanity that Shoplifter refers to is rooted beyond the banal and superficial, she is also taking part in the contemporary critique on modernism. There are many ways to express “our idea of who and how we are as individuals”. Within

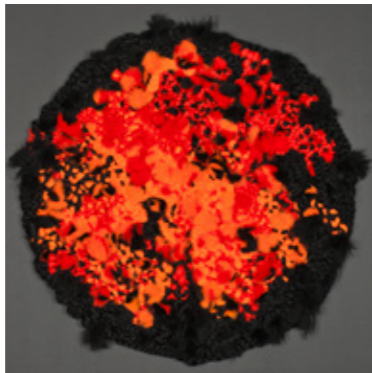

Nervescape V, 2016, Queensland Art Gallery, Brisbane, Australia
(photo: Natasha Harth, cropped edited)

Nervescape V, 2016, Queensland Art Gallery, Brisbane, Australia (photo: Natasha Harth)

Øverst / above *Full Moon*, 2011 (photo: Jan Berg)

Midte / middle *Hellball*, 2011 (photo: Jan Berg)

Bund / below *Soft Hippie Comet*, 2012 (courtesy of Charles Bank Gallery)

ekspressionismes tradition, hvor mænd (hovedsagelig) fandt en måde at få afløb for deres forfængelige længsel efter at vise verden deres indre væsen. Hun fornyer traditionen med sine kvindelige referencer til mode, design og indretning, der betyder, at personlige og ekspressive penselstrøg erstattes af langsommelighed og håndværk, en hæftepistol og en limpistol.

Shoplifter betegner selv sin praksis som "maksimalisme". Umiddelbart synes hendes værk at stå i diametral modsætning til et minimalistisk formsprog, men faktisk kræves der det samme af beskueren. Som kritikere påpegede, dengang minimalismen flyttede fokuset fra kunstværket og til beskuerens oplevelse af det. I en installation af Shoplifter i dag er publikums egen oplevelse en integreret del af hendes værk. De utallige selfier, der flyder rundt på sociale medier – af besøgende, som poserer i hendes imponerende installationer – er en helt ny kategori, der bør inddrages i analysen af hendes værk. Selfierne ville falde ind under det videnskabelige studie af den særlige art kendt som "Chromo Sapiens". Det er bemærkelsesværdigt at være vidne til den lethed og glæde, der griber beskueren i alle aldre, når de udforsker Shoplifters værk.

I nyere værker, som *Planets* og *Nebula*, ser vi Shoplifter trække på forestillinger om det ydre rum, med en hel galakse af behårede stjerner og planeter. Det er fristende at tolke universet som en allegori over samfundet og individerne, der strejfer rundt i det, hvilket understreges af de smilende *Smileys*, i enkelte af hendes "sfærer". De minder os om samtidens indbyggede modsætning, hvor den grænseløse frihed til at udtrykke vores individualitet viser sig som en illusion – på grund af de begrænsede udtryksformer, vi vælger at gøre brug af. Shoplifters værk er fuld af sådanne modsætninger, der blot bidrager til fascinationen. Hendes kraftfulde, uafhængige stil og fornyende energi har bragt hendes arbejde vidt omkring til prominente

the notion of self-expressive art and under the shelter of modernist ideology, the artist's vanity flourishes by revealing the unique, creative genius behind the work. Shoplifter persistently draws from the history of the abstract-expressionist tradition where men (for the most part) found a vent for the vain longing to display their inner being. She adds a twist to the tradition with her feminine reference to fashion, design and décor where personal, expressive brush strokes on canvas are replaced by dallying and handicraft, a staple gun and a glue gun.

Shoplifter refers to her practice as "Maximalism". From a distance, her work may appear as the exact opposite to the minimal model, but in fact, both demand the same from the viewer. As critics pointed out at the time, Minimalism shifted the focus away from the work of art and towards the viewer's experience. Today, in an installation by Shoplifter, one's own experience is an integral part of her work. The countless selfies bouncing back and forth on social media of visitors posing in her dazzling installations are a whole new category to consider when analysing her work. This would fall under the scientific study of the specific species, *Chromo Sapiens*. It is remarkable to witness the ease and joy that characterise viewers of all ages when they explore Shoplifter's work.

In recent works, *Planets* and *Nebulas*, we see Shoplifter drawing on the notion of outer space with a whole galaxy of hairy stars and planets. It is tempting to interpret this universe as an allegory for society and the individuals roaming it. This is underlined with the grinning *Smileys* on a few of her spheres. They remind us of the inherent contradiction of our time, where the illusion of limitless freedom to manifest our individuality is conveyed in the restricted means of expression that we choose. Shoplifter's work is full of such contradictions, contributing to the allure. Her strong, independent

kunstbegivenheder, internationale designermærker, musikalske superstjerner og modeikoner. Denne position har hun ikke mindst opnået i kraft af et sjældent talent for samarbejde. Shoplifter har tit inkorporeret kreativt input fra andre kunstnere i sit arbejde, mens hun samtidig har været generøs i forhold til at bidrage den anden vej rundt. For eksempel var den sidste prik over i'et i *Chromo Sapiens*, hendes installation på Venedig Biennalen 2019, en operalignende komposition af HAM, et kendt islandsk kultband. Hjemvendt til Island p.t. – efter alle årene i New York – arbejder Shoplifter nu på en permanent installation af sit musikalske værk i en gammel lagerbygning i Reykjavik, der for nylig er blevet renoveret.

Markús Þór Andrésson

er chefkurator på Reykjavik kunstmuseum

style and pioneering energy have brought her creation to prominent art venues, international design labels, music superstars and fashion icons. This status has not least been reached with a rare talent for collaboration. Oftentimes Shoplifter has incorporated the creative input of other artists in her work while at the same time being generous towards contributing to others. The final flourish of *Chromo Sapiens*, her recent installation at the Venice Biennial, for example, was the musical composition of HAM, a notorious Icelandic cult band. Back in Iceland – at least for now – after all these years in New York, Shoplifter is currently working on a permanent installation of this operatic work in an old bunker in Reykjavík, built as potato storage but recently renovated.

Markús Þór Andrésson

is Chief Curator at Reykjavik Art Museum

Fuzzy Smile, 2011 (photo: Jan Berg)

NERVESCAPE IX

Shoplifter / Hrafnhildur Arnardóttir

Udstilling / Exhibition

28/8 2021 – 2/1 2022

Nordatlantens Brygge / The North Atlantic House

Strandgade 91, 1401 København

Udstillingschef / Head of Exhibitions: H. K. Rannversson

Direktør / Director: Karin Elsbudóttir

Katalog / Catalog

Tekst / text: Markús Þór Andrússon, H. K. Rannversson

Fotos af / Photos from: *Nervescape IX*, Nordatlantens Brygge /
The North Atlantic House: Torben Eskerod

Oversættelse / Translation: Gitte Broeng, Jane Rowley

Korrektur / Proof read: Rolf Mertz

Design: Stereo Associates

Tryk / print: Frederiksberg Bogtrykkeri

ISBN: 978-87-93411-06-7

Redaktør / editor: Mai Misfeldt

Redaktion/ editorial team: Mai Misfeldt, Birgir Thor Møller, Ásta

Stefánsdóttir, H.K. Rannversson, Karin Elsbudóttir

© 2021 Nordatlantens Brygge

Udstillingen er støttet af Statens Kunstfond /

The exhibition is supported by Danish Arts Foundation

Statens
Kunstfond

Statens

Statens

Nordatlantens
Brygge